

ANANSI. WORLD FICTION este un imprint al Editurii Trei

Anansi
BLUES

LOUISE
GLÜCK

Poeme
1962–2020

Traduceri din limba engleză de Anastasia Gavrilovici
și Bogdan-Alexandru Stănescu

EDITORI:

Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL

ANANSI, WORLD FICTION:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:

Michi Lucescu

DESIGN:

Andrei Gamaș

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Dan Crăciun

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GLÜCK, LOUISE

Poeme : 1962-2020 / Louise Glück ; trad. din lb.
engleză de Anastasia Gavrilovici și Bogdan-Alexandru
Stănescu. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-2926-3

I. Gavrilovici, Anastasia (trad.)

II. Stănescu, Bogdan-Alexandru (trad.)

821.111

Titlul original: *Poems 1962-2020*

Autor: Louise Glück

Copyright © 2012, 2020, Louise Glück
All rights reserved

Copyright © Editura Trei, 2026,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2926-3

ÎNTÂIA NĂSCUTĂ (1968)¹

Profesorului meu

1. Traducere de Anastasia Gavrilovici.

I. Oul

Trenul de Chicago

În fața mea, pe tot parcursul călătoriei,
Abia ce-au mișcat: doar Domnul cu țeasta lui
Golașă, dincolo de cotieră, în timp ce copilul
Și-a vârât capul între picioarele mamei și s-a culcat.

Otrava

Ce ține loc de aer a luat totul în stăpânire.
Pe când stăteau — de parcă ținuiți de-o paralizie
premergătoare morții.
Șinele se curbau spre sud.
I-am văzut prohabul zvâcnind... păduchii înrădăcinați
în părul acelui copilaș.

Oul

I

Totul a fost dus la mașină.
Am dormit în mașină, am dormit
Ca îngerii în cimitirele îngropate sub nisip,
Eram plecați. Carnea pentru o săptămână
Stricată, boabele de mazăre
Chicoteau în păstăile lor:
Am furat. Și apoi, în Edgartown
Mi-am auzit măruntaiele
încolăcindu-se ca-ntr-un pătuț...
Spălându-ne lenjeria în Atlantic
Atingeam marea însorită
În timp ce lumina țâșnea
Cât pe ce să-nghită apa.
După Edgartown
Am făcut cale întoarsă.

II

Până să plutească dincolo
De sterilizator, mâinile lui uriașe
Scormoneau, carnivore,
După pradă. Dedesubtul căreia
Picurând alb, despicață
În fața vergelei,
Am văzut luminile
Cum converg în ochelarii lui.
Dimenhidrinat. Îl lași să mă
Jefuiască. Dar
Până când? până când?
Dincolo de bisturie mi-am văzut
Corpul deschizându-se ca o ruptură
De-a lungul hârtiei.

III

Întotdeauna nopțile simt oceanul
Mușcând din viața mea.
Pe canal, în nodul
De golfuri, și tot așa. Nesigur.
Și tot așa, amortită
În undele de whisky
Ale suflării tale
Mă ghemuiesc...
De dincolo de plajă peștii

Se apropie. Fără piele,
Fără înotătoare, vizuinele
Goale ale craniilor lor
Încă întregi, amestecându-se
Cu celelalte gunoaie.
Coji, coji. Lunile
Fluieră prin gurile lor,
Printre midiile gâfâind.
Carne despicață. Și muștele
Ca niște planete, scoici încleștate
Zornăie orbește prin
Valurile ca niște marama ale sfintei veronica...
Chestia
Eclozează. Privește. Oasele
Se îndoaie ca să facă loc.
E întuneric. E întuneric.
A adus un castron ca să prindă
Bucățile de bebeluș.

Ziua Recunoștinței

În fiecare cameră, căreia îi dădea roată un băiat
Fără nume de prin sud, de la Yale,
Era sora mea mai mică, fredonând o coloană sonoră
 din vreun Fellini
Și dând telefoane
În timp ce noi, restul, îi tot mutam cizmele azvârlite
Sau stăteam și beam. Afară, la minus un
grad, o pisică de pripas
Scurma în drumul nostru,
Căutând resturi. A zgâriat găleata.
Nu se mai auzea nimic altceva.
Și totuși, încet-încet, pregătirea aceluia ospăț pe cinste,
 consolator
Se apropia de plită. Mama
Ținea frigăruile în mâini.
Am privit-o cum dezmierda pielea
Ca și cum i-ar fi fost dor de copii, în timp ce bucăți
 de ceapă
Presărau zăpadă peste moartea înfiptă în țepușe.

Ezitatea de a chema

Am trăit cât să te văd lăsându-mă
De izbeliște. Asta
S-a zbatut în mine
Ca peștii prinși într-o plasă. Te-am văzut fierbând
În sucurile mele. Te-am văzut dormind. Și am trăit
să văd
Că toate, toate astea s-au scurs
La canal. Gata?
Trăiește în mine.
Tu trăiești în mine. Malign.
Iubire, dacă vreodată mă vrei, mai bine nu.

Verișoara mea în aprilie

Sub azuriu, printre tulpinile noduroase de rubarbă din
grădina ei din spate
Verișoara mea îngenunchează și chicotește cu bebelușul
ei, îi mângâie
Creștetul golaș. De la fereastră îi zăresc cum adulmecă
busuiocul,
Cremenea strălucitoare, siena prin brocartul de tarhon
Al pământului sau oprindu-se sub umbra alungită
A garajului. Neliniștite, evantaiete
De smarald ale rizomilor ating genunchiul verișoarei
mele
În timp ce sus-jos, sus-jos, se apleacă după copil.
Eu tricotez pulovere pentru al doilea ei copil.
De parcă n-aș fi auzit-o cum, de-a lungul nenumăratelor
mese de seară,
zgâlțâia patul de furie și am crezut că ani de zile a stat
acolo, blocată în acel tantrum...
Ah, dar un astfel de neastâmpăr, cum era cel din corpul
ei, trebuia
să iasă la iveală. Printre violete,

Azalee, de jur împrejurul întregii grădini din față
Acum trece cu fiul ei pe lângă ceea ce eu m-am oprit
Să privesc, cum dau primii muguri în iarba care
încolțește.

Înapoind un copil pierdut

Nimic nu se mișcă. În cușca sa, floarea
Stricată a unui ventilator se leagănă
Anevoie, prelingându-și cablul, în timp ce brațele ei
Subțiri atârnă ca benzile de prins muște, încolăcite în
jurul băiatului...

Mai târziu, baricadând intrarea, cu limba
Înfiptă în gheața băuturii, privește
În timp ce eu caut cealaltă cameră, tatăl sprijinit
În cârje, așteptând să fie trezit...
Acum, stoarsă din mulțumiri, limonada femeii zace
În paharul meu. Ea tot adună
Șervețelele folosite, azvârlite în praf,
Holbându-se mereu la bărbat, auzind acel clic,
Clicul fusului gol al creierului, învârtindu-se...

Ziua Muncii

Având nevoie de ceva frumos la brațul lui,
M-a luat cu el la Stamford, Connecticut, un fel de
fermă
A familiei sale; am trecut s-o luăm și pe zdrahoanca
De iubită a lui Charlie, timp în care încerca să-mi facă
lipeala cu
Un al treilea tip, venit și el pentru weekend.
Dar sâmbăta încă eram împreună; am petrecut-o
Tolăniți pe întinderea aceea nesfârșită
Până când iarba iar s-a înmuiat
Și s-a udat. Ca mine. Johnston-puiule, încă văd
Trifoiul bătut de ploaie, blana țepoasă a ciulinilor și
pajiștile
Burdușite, scuipând clopoței minusculi. Pește nenorocit
ce ești.

Rana

Aerul se întărește-ntr-o crustă.
Din pat privesc
Cheaguri de muște, greieri
Ce sar și se hlizesc. Acum
Vremea e ca grăsimea.
Toată ziua simt mirosul de fripturi
Ca pe niște prezențe. Tu
Ești cufundat în cărțile tale.
Îți vezi de ale tale.
Aici înăuntru pereții dormitorului meu
Sunt tapetați cu model indian, o încrengătură
De embrioni. Stau întinsă aici,
Așteptând să-l simt cum mișcă.
Iubirea mea. Chiriașul meu.
În timp ce tufișurile cresc
Acoperite cu puf, înfloresc și fac semințe.
Gardurile vii cresc și ele pufoase
Și dau semințe iar lumina lunii
Bolborosește prin țesătură.

Perdele lipicioase. Mimând o încăierare
Cu perechea de lângă
Te-am văzut cum ți-ai păstrat cumpătul.
Amândoi sunt pe barbiturice
Pastile ucigașe.

Iar eu sunt nemișcată. Ai plecat cu băgare de seamă,
Cerșind un semn,
Plutești loial deasupra capului meu. Închid
Ochii. Și acum
Închisoarea începe să aibă sens:
Lucrurile coapte se leagănă în lumină,
Bucăți de plante, fâșii
De frunze...
Tu acoperi patul pliant
Cu cearșafuri. Nu simt
Niciun sfârșit. Niciun sfârșit. Rămâne împotmolit
În mine. Sunt încă vie.

Gravură

Lângă ungherele răsunătoare
Ale Oceanului Atlantic, sora mea absoarbe lumina.
În spatele ei, învăluite în alge, lanțuri de
Valuri se întâlnesc și se sparg, spumegând printre
brățări de
Păsări marine. Vântul se domolește. Ea nu simte
schimbarea
Dintr-odată. Îi va lua ceva timp. Sora mea,
Fățâindu-se de colo-colo, ca să-și aranjeze
Prosopul, se rumenește ca o pasăre la frigare.